

INTRODUCERE

Când, la începutul lunii mai a anului 2000, eu și draga mea soție, Silvia Constantinescu, ne-am dus în vizită în Japonia, nu bănuiam nici pe departe ce impresii puternice și satisfacții estetice ne așteptau în ceea ce locuitorii de acolo numesc Țara Soarelui Răsare. Timp de opt zile, cât a durat această excursie, am bătut amândoi cât am putut de mult prin Honshu, insula centrală a Japoniei, vizitând o mulțime de monumente de arhitectură, atât noi cât și vechi.

Abia ajunși la Tokyo, ne-am îmbarcat pe trenul rapid Shinkansen și am ajuns la Kyoto, fostă capitală imperială a Japoniei înainte de orașul Tokyo. Acolo am vizitat, printre altele, fostul Palat Imperial, castelul Nijo, Pavilionul de Argint, Templul Ryoanji și Pavilionul de Aur. Întorși la Tokyo, ne-am dus printre altele la noua primărie a orașului Tokyo, Templul Sensoji, clădirea Parlamentului, complexul sportiv Yoyogi și Sanctuarul Meiji. În localitatea Nara am vizitat mai multe temple și sanctuare, printre care și Templul Todaiji. După aceea ne-am deplasat la orașul Kamakura și apoi la localitatea Nikko, unde am stat mai mult la Templul Rinnoji și la Sanctuarul Toshogu.

Finanțarea acestei excursii a fost în principal un cadou din partea fiului nostru Marc Ciupitu, inginer de spațiu cosmic, manager la antrenamentele extravehiculare ale astronautilor de la NASA în Houston, Texas, cadou subvenționat și de ceilalți copii ai noștri, pentru care noi, părinții, le suntem mult recunoscători. Excursia efectuată a fost împlinirea dorințelor noastre, ale părinților, de a trăi experiența la fața locului a cunoștințelor și așteptărilor noastre, clădite atât de fiecare în par-

te, cât și de amândoi împreună, despre Japonia.

În ce mă privește, am avut o primă revelație a ingenuității arhitecturii vechi japoneze în anul 1963, ca student în anul patru la Institutul de Arhitectură "Ion Mincu" de pe vremea aceea din București. Obiectul revelației acestea a fost prezentarea pe care am găsit-o atunci, într-un număr al revistei *Architecture d'aujourd'hui*, a unei case ample japoneze din lemn cu pereți de umplutură sau glisanți executați din hârtie întinsă pe rame din lemn, casă unde camerele erau amplasate central, în timp ce coridoarele erau perimetrare, înconjurându-le pe acestea. Pentru mine această rezolvare planimetrică era ceva deosebit, cu totul opusă cerinței impusă nouă atunci de a promova "o arhitectură națională în formă și socialistă în conținut", concretizată în principiu de coridor central cu camere de ambele laturi ale acestuia, așa încât am pus-o în aplicare la proiectul de bibliotecă în curs la atelierul de proiectare. Efectul a fost că am fost acuzat de unii colegi de an de a fi cosmopolit, acțiune în sensul "demascării dușmanului de clasă", iar rectorul facultății, avertizat de aceștia, mi-a notat el personal toate proiectele următoare cu notă insuficientă, sub acuzația exprimată de "putreziciune mic-burgheză", în scopul de a mă da afară din facultate! A fost un lucru zguduitor, traumatizant pentru mine, un act autoritar tipic acelor vremuri, pe care însă îl voi depăna cu o altă ocazie. Interesul pentru arhitectura și arta veche a Japoniei m-a urmărit însă în viață în continuare, împletit cu interesul similar al soției mele, amândoi doritori de a vizita această țară.

Cu ocazia acestei vizite în Japonia, am putut vedea în realitate monumente importante, precum Palatul Imperial și castelul Nijo, ambele din Kyoto, unde camerele principale sunt amplasate central și sunt înconjurate de coridoare, și am avut satisfacția confirmării justeții unei astfel de soluții planimetrice.

Vizita noastră în Japonia a fost prezentată, din punctul de vedere al contactului cu țara și oamenii săi, de către Silvia Constantinescu în articole publicate în magazinul CURIERUL ROMÂNESC din Suedia, articole pe care le-a adunat apoi în cartea "Călătorie în Țara Soarelui Răsare", apărută la editura Silvia & Octavian Förlag HB din Suedia în anul 2012.

Eu am folosit această excursie în Japonia ca pe un prilej în principal pentru a recunoaște în realitatea lor monumente de arhitectură studiate anterior și de a le documenta, atât cu imagini fotografice, cât și cu texte explicative. Întorși acasă în Suedia, m-am ocupat cu a completa această documentare cu punerea elementelor sale în contextul aplicării diverselor programe de arhitectură în Japonia premodernă, o muncă bazată pe studierea în continuare și conspectarea unor lucrări teoretice și de istoria arhitecturii vechi elaborate de autori japonezi. Impresiile astfel notate și documentate le-am publicat apoi sub formă de articole-foileton în paginile magazinului CURIERUL ROMÂNESC din Suedia, în perioada din aprilie 2001 și până în aprilie 2006, atât în ediția sa tipărită, cât și în cea electronică pe Internet. Cartea de față este rezultatul completării și extinderii acelor articole, adunate acum într-un singur volum.